

Η ομιλία Μακαρίου στο Συμβούλιο Ασφαλείας

02.08.2010 06:55 Με την Φανούλα Αργυρού

- [Facebook](#)
- [Twitter](#)
- [Print](#)
- [A A Zoom](#)

«Ο στόχος της εισβολής ήταν η δημιουργία μιας Ομοσπονδίας στην Κύπρο. Η Επιχείρηση ήταν επιτυχής, όμως η δημιουργία της Ομοσπονδίας στο τραπέζι ακόμα δεν έγινε κατορθωτή. Ο στόχος αυτός παραμένει ανεκπλήρωτος».

Δήλωση του Στρατηγού Εβρέν και πρώην πρωθυπουργού της Τουρκίας σε τουρκική καθημερινή εφημερίδα «Σημερινή» 12 Φεβρουαρίου 1990. Αναφέρομαι στο άρθρο του αγαπητού Σάββα Ιακωβίδη στην κυριακάτικη «Σημερινή» 18 Ιουλίου 2010, με τίτλο «Η χούντα, ο Μακάριος και μια ομιλία του, που πολλοί... ξέχασαν» και θα ήθελα να προσθέσω τα ακόλουθα τα οποία προηγήθηκαν της ομιλίας εκείνης. Ο Μακάριος είχε ενημερώσει τη βρετανική κυβέρνηση για το τι θα έλεγε στο Συμβούλιο Ασφαλείας, πράγμα που βοήθησε την τελευταία να ανάψει το πράσινο φως στον Ετζεβίτ να εισβάλει. Αυτά είναι ιστορικά γεγονότα αδιαμφισβήτητα, τραγικά και αποτρόπαια, ταπεινωτικά για ανθρώπους που σχεδόν θεοποίησε μερίδα του λαού και συνεχίζει να δέχεται με παρωπίδες για να τηρούν άλλοθι όλοι εκείνοι που παραχωρούν δίκαια και πατρίδα. (Τα πιο κάτω ήδη δημοσιεύθηκαν αμά τη αποδεσμεύσει τους από τη γράφουσα στη «Σημερινή»).

17 Ιουλίου 1974 - Συνάντηση Μακαρίου και Χάρολτ Γουίλσον

Στις 17 Ιουλίου 1974 ο Μακάριος συνάντησε το Βρετανό πρωθυπουργό συνοδευόμενος από τον τότε Υπ. Αρμοστή της Κύπρου στο Λονδίνο κ. Κώστα Ασιώτη. Ο Βρετανός πρωθυπουργός, μετά τη συνάντηση που είχε με τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο, δέχθηκε τον Τούρκο πρωθυπουργό Μπ. Ετζεβίτ, ο οποίος πήγε με μια μεγάλη κουστωδία, αρχηγών στρατιωτικών επιτελείων, υπουργών και άλλων. Στον Ετζεβίτ και τη συνοδεία του παραχωρήθηκε και επίσημο γεύμα.

Ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος ευχαρίστησε τη βρετανική κυβέρνηση για τη γρήγορη ανταπόκρισή τους να τον σώσουν και έδωσε πλήρη αναφορά των γεγονότων των τελευταίων ημερών. Ο Βρετανός πρωθυπουργός ρώτησε τον Πρόεδρο Μακάριο τι θα έλεγε στο μήνυμά του στα Ηνωμένα Έθνη, και του ζήτησε να δηλώσει τι ανέμενε από τους Βρετανούς να κάνουν ως μέλη της Κοινοπολιτείας. Ο Πρόεδρος είπε ότι η βρετανική κυβέρνηση είχε ήδη δηλώσει την πρόθεσή της να μην αναγνωρίσει το Σαμφών. Ζήτησε από την κυβέρνηση της Α. Μεγαλειότητας να διατηρήσει την αναγνώριση του ιδίου ως τον εκλεγέντα πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας. Ο Σαμφών δεν είχε βγει στην εξουσία ούτε με επιτυχή επανάσταση: Είχε επιβληθεί από έξω. Ο Πρωθυπουργός

εισηγήθηκε πως το γεγονός μπορούσε να λεχθεί ότι έχει κάποια χαρακτηριστικά εισβολής.

Ο Πρόεδρος Μακάριος συμφώνησε. Επίσης, ζητούσε και από άλλες κυβερνήσεις να ζητήσουν την αποχώρηση των Ελλήνων αξιωματικών από την Εθνική Φρουρά, όπως έκανε η βρετανική κυβέρνηση, και να προτρέψουν την ελληνική κυβέρνηση να μην αναγνωρίσει το Σαμφών ως πρόεδρο.

Στο Συμβούλιο Ασφαλείας σκόπευε να κατηγορήσει την ελληνική χούντα με δυνατά λόγια. Θα έλεγε ότι είχε απόδειξη για την ανάμειξή τους σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, και θα ζητούσε ψήφισμα που να καταδικάζει το πραξικόπημα (χαρακτηρίζοντάς το ως ξένη εισβολή), θα καταδίκασε την παραβίαση της κυπριακής ανεξαρτησίας και θα καλούσε όλα τα μέλη να μην αναγνωρίσουν τον εκπρόσωπο της ελληνικής χούντας ως πρόεδρο της Κύπρου...

Ο Βρετανός Πρωθυπουργός Χάρολτ Γουίλσον πληροφόρησε τον Αρχιεπίσκοπο ότι θα έβλεπε και τον Τούρκο πρωθυπουργό το ίδιο βράδυ. Ο Πρόεδρος Μακάριος είπε πως η άμεση ερώτηση ήταν: Ποία πρακτικά μέτρα μπορούσαν να παρθούν; Το τουρκικό ενδιαφέρον ήταν να μη γίνει η Κύπρος μέρος της Ελλάδας. Οι ελληνικές δηλώσεις εν τω μεταξύ ήσαν καθαρά μη ικανοποιητικές, και πίστευε ότι οι Τούρκοι θα επέμεναν στην αποχώρηση των Ελλήνων αξιωματικών από την Εθνική Φρουρά, όμως δίχως αμφιβολία ο Σαμφών θα έφερνε ένσταση σ' αυτό... Ο Πρόεδρος είπε ότι δεν ήταν σίγουρος αν άρεσε στους Τούρκους, όμως πίστευε ότι τον προτιμούσαν από τον Σαμφών...

Σύμφωνα με τα πρακτικά της πιο πάνω συνάντησης δύο σημεία ενδιαφέρουν:

Α) Ούτε ο Μακάριος ούτε ο Γουίλσον συζήτησαν το πιο κρίσιμο σημείο, δηλαδή την τουρκική πρόθεση για εισβολή στην Κύπρο. Όταν μάλιστα ο Γουίλσον ήταν πλήρως ενημερωμένος για τις τουρκικές προθέσεις και προετοιμασίες και ως εγγυήτρια δύναμη (η Βρετανία) όφειλε να είχε προβάλει το θέμα ως θέμα προτεραιότητας με τον Αρχιεπίσκοπο

Μακάριο. Το γεγονός ότι το απέφυγε είναι εγκληματικό για τη Μ. Βρετανία.

Β) Όμως ένοχος είναι και ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος, ο οποίος εξάγεται ότι ενδιαφερόταν περισσότερο να διατηρήσει την προσωπική του θέση και προσωπικό του γόητρο, κατηγορώντας την Ελλάδα στα Ηνωμένα Έθνη ως δύναμη εισβολής, δίχως να κάνει την παραμικρή αναφορά στη ζωντανή πιθανότητα μιας σίγουρης τουρκικής εισβολής και των συνεπειών της. **Ο Γουίλσον στην ουσία έβαλε λόγια στο στόμα του Μακαρίου όταν εισηγήθηκε πως το γεγονός μπορούσε να λεχθεί ότι είχε κάποια χαρακτηριστικά εισβολής. Για την οποία (εισήγηση) ο Μακάριος συμφώνησε.**

Η συμπεριφορά του Μακαρίου δημιουργεί πολλά ερωτηματικά όταν η μόνη του ανταπόκριση στην επικείμενη συνάντηση Ετζεβίτ/Γουίλσον ήταν να διερωτηθεί «ποία πρακτικά μέτρα μπορούσαν να ληφθούν; Το τουρκικό ενδιαφέρον ήταν να μη γίνει η Κύπρος μέρος της Ελλάδας». Δεν κατάλαβε ότι ένα τέτοιο μέτρο σήμαινε τουρκική εισβολή;

ΦΑΝΟΥΛΑ ΑΡΓΟΥΡΟΥ

Ερευνήτρια/συγγραφέας